

Разпознаване на Имам Махди

Почитаемия Хазрат Мирза Тахир Ахмад

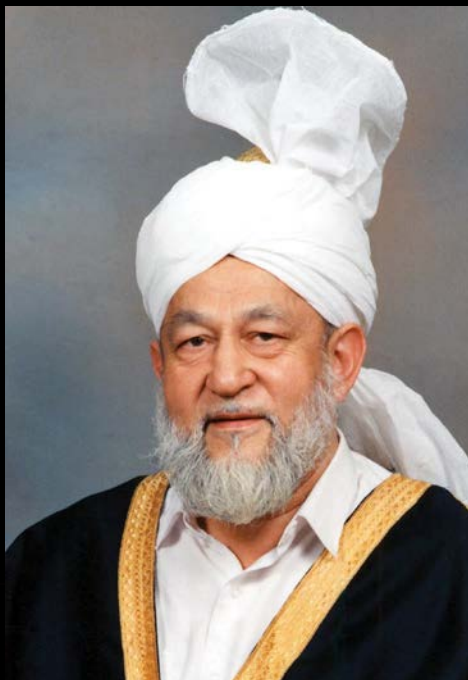
На 4-ти януари 1986 година беше проведена среща в Лондон, на която Хазрат Мирза Тахир Ахмад, четвъртия ръководител на общността Ахмадия, даде отговор на следния въпрос.

Въпрос

Задаващ въпроса: (Въпросът е зададен от приятел). Моят приятелят смята, че изучаваната от него Ахмадийска литература и това, което е открил за общността Ахмадия е доста последователно. В този смисъл, защо съществува такава голяма агитация от страна на Маулви (религиозен духовник) срещу общността на Ахмадия? Втората част на въпроса е: Няма ли да е по-добре водещите религиозни учени и от двете страни да се съберат и да обсъдят открито различията помежду си просветлявайки по този начин обикновените хора?

Отговор

Хазрат Мирза Тахир Ахмад: Що се отнася до първата част на въпроса, най-важното нещо, което не трябва да пренебрегваме е че основателят на общността Ахмадия (Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с) от град Кадиян) твърди, че е изпратен от Аллах. Това е най-важното, основно

твърдение, което е направил през живота си.

Това, което се е случило с него след като е направил това твърдение, трябва да е било в пълно съответствие с това, което се е случило с хора твърдели същото в миналото. Как са се отнасяли с човек, който твърди, че е изпратен от Бог.

Това е най-важно твърдение, на което трябва да се даде отговор. Ако в миналото с такъв човек са се отнасяли по различен начин от този по който се отнасят днес, тогава ще бъде доказано, че твърдението му не е вярно. Така че, да погледнем назад в историята от времето на Адам до времето на пророка Мухаммад (Аллах да го благослови и с мир да го дари). Как духовенството от онова време се е отнасяло с човек, който твърди, че е изпратен от Бог? Подкрепян ли е бил той или цялото общество, общество разделено само по себе си, му се е противопоставяло яростно? Такъв ли е бил случаят? Духовниците от различните райони се мразели, а това поставя въпроса възможно ли е да се обединили и да са насочили тази омраза към човека, който твърди, че е изпратен от Бог? Как може да се появи Таково явление във време, в което Имам Махди (правово ръководещ лидер) вече съществува? Да предположим, че Мирза Гулам Ахмад не е лидерът Имам Махди, който трябва да дойде. Ако Имам Махди се появи и Мовиите (духовниците) по това време го приемат и кажат "Да, ти си прав", това би било революционно събитие.

Всъщност ще бъде толкова различно от отношението им към такива хора в миналото, че веднага ще обявим този факт за нещо много тревожно. Защо духовенството да се отнася към този Имам Махди толкова любезно и внимателно? Господарят му, Аллах да го благослови и с мир да го дари, е бил отхвърлян изцяло от духовенството по негово време, както са били отхвърляни и всички хора твърдящи същото в миналото и с които са се отнасяли жестоко? И така, кое му е толкова специалното на този Имам Махди, заради което трябва да се отнасяме към него толкова дружелюбно и по такъв приятелски и братски начин, противно на миналите суннатуллах (пътят начертан от Бог)? Невъзможно е. Ако към него се отнасят различно от начина по който са се отнасяли с такива хора в миналото, то неговото твърдение е невярно.

Това е един от отговорите на този въпроса. Може обаче да се даде и втори отговор, като се има предвид необходимостта от Имам (религиозен лидер). Съществуването на Имам, дали ще е Имам Махди (ръководен от Бога) или някакъв друг

Имам, се налага само когато духовенството на тази религия е западнало или покварено. Ако ръководството на религията е честно, а не покварено, то Аллах няма нужда да изпраца който и да било, нали? Така че, когато Имам се появява, то е във време когато, според присъдата на Бог, обществото вече е покварено. Това е особено вярно за висшите слоеве на обществото, където лидерството е унищожено, а с него са унищожени и обикновените хора. Когато лидерите, отбраните хора, са покварени, тогава те унищожават и други (тези, които ги следват). За това, свещения Коран посочва Фараона като виновник за унищожението и изстребването на народа си. Така че, това е най-важния фактор, който трябва да се има предвид. Ако религиозното ръководство е било непокътнато и мюсюлманите са били водени от честни, богобоязливи хора, защо Бог да изпраца Имам Махди? Но Светия Пророк Мухаммад, Аллах да го благослови и с мир да го дари, представя съвсем друга картина. Според него, Месия и Имам се появяват във време когато мюсюлманите са изцяло покварени. В противен случай са

щели да се отклонят и да поемат по пътя на Евреите – това са негови думи. Е, в такъв случай, когато Имам се появява като пратеник на Бог, може ли да се очаква съдействие от останалите хора? Може ли да се очакват съдействие от хора, които Бог е обявил за покварени? Това е причината за идването на Имам, но ако изведнъж покварените хора се изправят заедно и кажат: Alhamdo lillah (хвала на Бога), Имам е дошъл и ние Му вярваме – има ли смисъл в това? Няма необходимост от появата на Имам ако духовенството честно. А в случай, че те се различават помежду си толкова много, че да разделят Исляма на различни фракции, то как биха могли да се съгласят, че Имам съществува? Как да се обединят, когато въпреки, че познават свещения Коран, знаят Книгата, са избрали да се различават съществено един от друг? Това означава, че те са покварени, не следват свещения Коран. Не Свещеният Коран ги е подвел да вярват в различни неща. Те вече са корумпирани и не искат да вярват в истината. Ето защо те тълкуват по широк начин различните изводи от книгата и се придържат непоклатимо

към собствените си изводи, въпреки факта, че тези изводи си противоречат помежду си .

Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, бе изпратен, защото състоянието на обществото бе наистина такова. Ето защо, никой не може да очаква т.нар. Ul-lemas (религиозни учени) да му сътрудничат. Няма друг изход. Не мога да измисля нищо друго – трябва да бъде така и ще бъде така. Различните религиозни секти не се харесват – мразят се. Обявяват се едни други за kaf-irs (неверници). Те са разделени толкова радикално, толкова дълбоко, че единственото, което може да ги обедини е общата им омраза към един Имам. Това по-скоро подкрепя тезата за съществуването на Имам, отколкото да я отрича.

Колкото до втората част на въпроса, диалози (публични дебати) са били провеждани от самото начало. Самият Хазрат Мирза Гулам Ахмад, обещания Месия, е започнал провеждането на такива диалози (публични дебати) с най-великите учени на неговото време. Тези дебати са публикувани. По-късно обаче,

той прекратява участието си в подобни публични дебати, тъй като хората, които го канели за участие го използват за зли цели, създавайки проблеми и безредици. Нещо повече, Имама (който съществувал по това време), предлагал самият той да представи случай си пред най-важните религиозни ръководители по това време, но тези срещи винаги завършвали с нападки, обвинения в kufr (изневяра), подбуждане да вземе живота си в ръце и така нататък. Ето защо, упражнението се оказало безсмислено. Обещания Месия, в последствие заяви, че не трябва да има повече такива дебати, тъй като те са преминали извън разумните граници на това, което може да се определи като разумен и цивилизован дебат. Но това не е бил краят. Що се отнася до много други учени от Ахмадия, те непрекъснато се включват в тези дебати, особено в дните преди разделянето (на Индия). Великите Муназрах (отворени публични дебати), както са наричани, са се провеждали между учените от Ахмадия и другите (Maulvis не принадлежащи на Ахмадия).

Въпреки това, най-интересният факт, който

трябва да се отбележи, е че резултатите от дебатите бяха публикувани от Ахмадите, но не и от противниците им. Все още може да се намерят книги, които съдържат в пълна степен сесиите, в които Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, е влязъл в диалог с учени не принадлежащи на Ахмадия. Други Ахмади също са провеждали дебати с не-Ахмади.

Странното е, че Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, е публикувал всяка дума от дебатите, за разлика от ответната страна, която не желаят хората ѝ да знаят как е преминал дебата. Това е доказателство за тяхната слабост. Това е доказателство и за тяхната нечестност. Ако се провежда диалог то със сигурност той се провежда с някаква цел. Трябва да е бил смислен диалог. Така че, защо да настояваш да не се разкрива съдържанието му пред

собствените си хора? Всички книги, съдържащи описания на Муназрах (публични дебати), проведени от Хазрат Мирза Гулам Ахмад (а.с), обещания Месия, са все още на разположение. Те са публикувани от общността на Ахмадия, но не и от нейните опоненти. Много Муназрах са се провели от такива учени като: починалия вече Маулана Абдул Ата Сахиб, Маулана Джлалудин Шамс Сахиб, Хазрат Маулви Раджеки р.а Сахиб, Маулви Рошан Али р.а Сахиб, Кази Мухаммад Назир Сахиб и други. Резултатите от всички тези дебати са записани и публикувани от общността на Ахмадия, но ако Ахмадите са били победени (в тези дебати) е трябвало да бъде обратно – нашите опоненти е трябвало да публикуват резултатите, а Ахмадите да ги скрият.

Въпреки това, ние не трябва да се връщаме толкова

назад в историята. Ще насоча вниманието Викъмпo-скорошни събития. Всъщност, подобен дебат се проведе в Народното събрание (на Пакистан) преди да бъде приета декларацията, заявяваща че Ахмадите не трябва да бъдат считани за мюсюлмани. Дебатът продължи 14 дни. Моят предшественик, Хазрат Халифатул Маси III, Мирза Насир Ахмад, представи случаят на Джамаат Ахмадия заедно със няколко учени-Ахмади, които били избрани да му помагат. Самият той, обаче, остана единствен говорител. В Народното събрание присъствала и другата страна – елита на не-Ахмадите, подкрепян от целия Департамент по религиозни въпроси към правителството на Пакистан. Целият Департамент по право също бил там, за да им помага. Всички тези помощни офиси били отворени ден и нощ, за да им помагат. И така и станало. Диалогът бил проведен – защо да не бъде публикуван? Това е което искате, от това имате нужда. Диалогът не само трябва да бъде проведен, но и резултатите от него да трябва да бъдат направени публично достояние – да бъдат достъпни

за всички. Хората са тези, които трябва да преценят, кой е прав и кой не е. А диалогът е вече проведен. Правителството (на Пакистан) обаче настоява да не бъде публикуван. Парламентът забранявана Ахмадите, подстрах от наказание, да го публикуват. Казват на Ахмадите, че ако го публикуват, правителството ще ги преследва. Защо? Това е същата онази слабост – приели са поражението. Иначе защо ще демонстрират сила, ще убиват хора, ще горят къщите им и т.н.? Това е поражение – поражение на логиката, която принуждава хората да прибегват до насилствени действия. Тяхното поведение, отново, е в пълно съответствие с поведението на противниците на пратениците на Бога. Това поведение е толкова видимо, толкова очевидно (като опозиция на Пратеника на Бог), че ако един нормален човек желае да разграничи правилното от неправилното, всичко е толкова ясно, че наистина се чудя как някой може да го пропусне!

(The Review of Religions, март 1997)